

сокомѣрие, той, Жеко Жанката, влизаше въ двора̀тъ му, влизаше плахо и унизително, като заловенъ крадецъ.

— Въ кжщи ли да влѣземъ, или подъ лозницата да си поседнемъ, а?... Подъ лозницата, нали?... Такова хубаво време... едно чудо, едно чудо... тамамъ за жетва, за харманъ... — продължаваше да кани и подпитва ухилена Грозданица.

Жанката оглеждаше тѣсниятъ дворъ съ опитното око на старъ търговецъ и лихваръ. Той веднага пресметна колко квадратни метра има и колко би го продалъ въ тази криза. Кжщата не чинѣше. Това бѣше стара, посивѣла кжща, съ дълбокъ сайвантъ и малки прозорчета. Отстрани зѣха разкъртени стълби на дълбокъ зимникъ. Хамбарътъ бѣше плетенъ, замазанъ съ говежди торъ, единъ сламенъ навесъ едва се крѣпѣше върху криви върбови диреци. Едничкото нѣщо, което се усмиваше средъ този сивъ и беденъ дворъ, бѣше малката градинка предъ кжщи. Две деца — момченце и момиченце — чоплѣха нѣщо между шибоитѣ и си бѣбрѣха тихично. Като чува гласътъ на баба си и тежкитѣ стѣпки на непознатия гостенинъ, тѣ се изправиха озадачени, любопитни, съ ококорени очички.

Щомъ Жанката спрѣ и сѣдна подъ лозата, тѣ се спогледаха за мигъ, промѣкнаха се предпазливо край кжщи и се изправиха предъ него.

— Добре дошелъ! — рече момиченцето, усмихнато срамежливо, и подаде ржчикката си.

— Далъ ти Богъ добро, да си жива, голѣма мома да порастешъ! — отвърна Жанката и му погали разчорленитѣ косички.

— Грозчо, ха и ти речи като кака си де! — подкани Грозданица и момченцето. То пристѣпи